

Violència sindical

LA SETMANA

1 La passada setmana es preparava ja l'ordre d'emprisonament contra l'empleat d'una empresa de neteja que va ser detingut el dia 20 de juny de 1985, pels successos esdevinguts a Alacant amb motiu de la convocatòria de vaga general realitzada per CCOO. Si l'ordre no es deté, l'emprisonament serà el trist final per a aquesta estranya història.

Amb motiu de la reforma de pensions, Comissions Obreres va reunir un grup cada vegada més gran de treballadors que es concentraren en la Rambla d'Alacant. La concentració havia estat prohibida pel governador civil, cosa que provocà que durant tot el matí es produïren enfrontaments *no violents* entre els manifestants i la policia. Finalment, el governador va donar *de facto* el permís per a la concentració, amb la impossibilitat de poder controlar el nombrós grup. Posteriorment, l'Audiència, davant la protesta del sindicat, donaria la raó als convocants i desautoritzaria la prohibició per a la manifestació.

La raó de l'ordre d'emprisonament és motivada per la denúncia d'un policia que va declarar que un dels manifestants li havia tirat arena als ulls (Alacant preparava les fogueres i la ciutat era plena d'arena per a plantar-les-hi) i havia proferit diferents insults contra ell. El mateix agent va detenir el presumpte agressor i va declarar contra ell en el judici.

La seua declaració ha estat l'única acceptada pel jutge, que reitera que la resta no són dignes de crèdit per la

seua vinculació amb el detingut. D'aquesta manera, CCOO no ha aconseguit que es tinguera en compte la declaració de cap dels testimonis aportats, que insisteixen a declarar que l'acusat no és la mateixa persona que va cometre l'agres-

va resistir", són algunes de les frases que han utilitzat els jutges per a absoldre alguns individus acusats d'haver comès una violació. La primera va ser pronunciada en l'absolució a dos individus que van forçar una jove oligofrènica. Resulta realment

mantenir relacions sexuals amb ell en un descampat pròxim a Lleida, Ernesto la va tombar en terra i va "consumar el coit". Malgrat això, que li ha costat una pena d'un any per estupre, el jutge ha considerat que els fets no constitueixen delictes de vio-

sió i que en cap moment va insultar l'agent que el va detenir.

El jutge ha considerat que, per estar afiliats al mateix sindicat que convocava, els testimonis són part implicada i per això l'acusat ha quedat sense cap defensa possible. La sentència va ser contundent: sis mesos i un dia.

CCOO ha optat ara per la solució desesperada de fer una crida al ministre de Justícia per tal de demanar l'indult. Mentre es coneix el resultat de la gestió, l'ordre ja ve de camí. Siga quin siga el final, més d'una lectura es podrà extraure d'aquest "estrany afer".

Jordi Sebastià

La part fosca de la llei

2 "Es va consumir dins una explosió amorosa", "la víctima no s'hi

Dalt: Raimon Noguera, molt més que un notari notable, ens ha deixat. Baix: la Corona d'Aragó una vegada més a estudi, ara, a l'Alguer.

curios imaginar com pot esclatar una "explosió amorosa" en un trio; figura tan poc recomanada per la moral i els bons costums.

Respecte a la falta de resistència, va ser l'Audiència provincial de Lleida la que va absoldre així del delictes de violació Ernesto Cabrera. Malgrat la negativa de la jove de setze anys E.F.R. a

lació perquè "no existeix força d'intimidació que doblegue la voluntat contrària de la víctima".

Tant la premsa com la televisió s'han vist durant aquestes dates envaïdes amb notícies relatives a processos sobre violacions que, més enllà del mateix delictes, han provocat la polèmica sobre la llei i la seua interpretació. El

que ha resultat evident ha estat la falta d'una legislació coherent sobre el tema que puga, per ella mateixa, evitar aquesta mena d'ambigüitats.

Les veus que demanen més precisió en el Codi penal per als delictes de violació van creixent. L'evidència, però,

Enguany, en la catorzena edició, el Congrés s'ha celebrat a l'Alguer (Sardenya) entre els dies 19 i 24 de maig.

Des del primer congrés (celebrat a Barcelona el 1908) fins ara han passat vuitanta dos anys i diverses seus l'han acollit: Osca, València, Sara-

l'Atlàntic.

Sobre les assistències al Congrés, les representacions oficials de les terres que avui són part dels estats italià, francès i espanyol han estat els consellers de cultura de les respectives comunitats; així, pels Països Catalans hi

mundial. Va promoure la idea de Països Catalans, va protegir els refugiats de la Catalunya del Sud, fou president del partit Unió per la regió Catalana —que preconitza la creació d'una regió pròpia per a Catalunya, separada del Lenguadoc— i en l'àmbit cul-

Estar sindicat pot resultar de vegades una causa per a no tenir veu més que al carrer.

no ho és tant per a alguns jutges.

J.S.

De la Corona d'Aragó

3 Des de l'any 1908 s'han anat celebrant els congressos d'Història de la Corona d'Aragó de forma periòdica (amb moltes variacions en la seva periodicitat) amb l'objectiu de donar a conèixer la situació de les investigacions històriques relacionades amb l'antiga confederació catalano-aragonesa.

gossa, Nàpols i Montpeller, entre d'altres. El darrer congrés se celebrà a Palma el 1987 amb motiu del setè centenari de la incorporació de Menorca a la confederació catalano-aragonesa.

Precisament, a l'actual congrés, la representació balear encapçalada per la consellera de Cultura Maria Antònia Munar, ha presentat les actes del XII congrés; actes que inclouen tres grans apartats d'estudi: el Regne privatiu de Mallorca i la Mediterrània (1230-1349); 1287: la incorporació de Menorca; i en tercer lloc, la Corona d'Aragó i

Adéu als banys de la Barceloneta. Malgrat la necessitat de la neteja, la imatge no podrà evitar més d'un record nostàlgic.

han anat, a més de Ma. Antònia Munar, Antoni Escarré i Joan Guitart.

Miquel Payeras

Deloncle-Noguera

4 En una setmana Catalunya ha perdut dos homes que, a l'ombra de la popularitat, han fet més pel país que altres figures més vistoses. Es tracta del pioner de la recuperació cultural a la Catalunya Nord, Josep Deloncle, que morí a Perpinyà als 77 anys, i del notari Raimon Noguera, que morí a Barcelona als 93 anys.

Deloncle va ser el promotor de la restauració del famós *Castellet* de Perpinyà i de la instal·lació en el seu recinte del Museu d'Arts i Tradicions Populars el 1963. Aquest monument és avui el més visitat de la ciutat. Deloncle va iniciar la seva activitat catalanista després de la segona guerra

tural es va dedicar a recuperar tradicions festives ja oblidades com la Processó de la sang o el Goig dels ous.

Per la seva banda, Raimon Noguera ha estat un dels notaris més importants que ha tingut Catalunya —va interpretar els testaments de Cambó i Pau Casals—. A més, li devem la pervivència del nostre dret i la promoció de diverses fundacions amb orientació cultural com la constitució del museu Picasso i de la fundació Joan Miró. Noguera va ser també l'editor del llibre del Consolat del Mar, text importantíssim que recull part de la història de la confederació catalano-aragonesa en la seva expansió per la Mediterrània. Raimon Noguera va ser un home que va saber equilibrar una tasca professional de caràcter més aviat prosaic, amb unes inquietuds culturals que depassaven la mitjana.

Albert Punsola